

DALMAI ROZI

*Zendülés***Dalmai Rozi**

(Győr, 1998)

óvodától érettségiig a Péterfy Sándor Evangélikus Oktatási Központ tanulója volt. A Pécsi Tudományegyetem szabadbölcse-szet szakát abszolválta esztétika specializáció, 2021 tavaszán, jelenleg az államvizsgára való felkészülés köti le idejét. Győrben él. Publikációinak nagy többsége a *Műhely* folyóirathoz kötődik.

A csaposok kocsmánként hatalomra emelkednek és éltetik a tablettás borok ünnepét. Törzsvendéggént megvétőzhatom az áremelkedés mértékét, ha senki sem figyel rám, lehetőségem nyílik megdönteni a diktatúrát egy hátsó sarokban vagy a férfi wc piszoárjai körül.

Tudhattam volna, hogy szerelmesnek lenni ilyen nehéz, hogy a sör csak a szádban keseredik meg igazán, mikor valami elérhetetlen után nyúlsz, megremegnek a székek az asztal körül.

Évekkel ezelőtt is közhelyesnek számított kocsmaverseket írni, főleg nyitva tartási időben a pult mellett, de azóta sem jutott erőm magamra:

Elég pénzt hagytam itt ahhoz,
hogy a wc mellé hányjak.

Jogom van nézni, ahogy az utolsó előtti pohárhoz érsz,
hogy fellázadhassak az érzés ellen,
ami önkényesen uralkodik felettem:

Melletted állva boldogabb vagyok.

Vének

Ezt a várost még a Nagy-Duna sem tiszteli meg széles, mindent elsöprő jelenlétével.

Nekünk kis vizek jutottak.
Nem építhetünk hosszú, magas hidakat szigeteken keresztülélve,
olyan távolsággal a pillérek között, hogy átférjen egy hajó.

A mi csónakjaink, ha fejvesztve sodródnak,
nem érhetnek tengert egyenes ágon.

Itt sárosan keverednek egymásba a kis erek,
mint a szaporodó vadállatok.

A találkozásuktól pár kilométerre lerakják a mocskos hordalékot, zátonyokat alkotnak, a kavicsszigetek akkorák, hogy fák nőnek rajtuk,
hogy kagylók ragadnak a nagyobb sziklák közé sorsukra hagyva, ha apad a folyó.

A száraz algák és halgerincek mellett rés nyílik, lazulnak a kövek,
egyensúlyt veszít a tehetetlen tömeg.

A víznyomás a te hangodon suttog.
Az iszap közé süllyedek.

Százszorszép-levél

Az utolsó dolog, amit hallgatni akarsz, a nyikorgó székláb egy üres étkező közepén. Szerelmesnek lenni annyit tesz: hátrébb helyezed a gyomrod tetején úszó sérelmeid, és megiszod az asztról a sokadik pohár bort.

A télikabát kiszakadt zsebein keresztül dohánypor szivárog a bélésbe, és sárgás foltot hagy a farmerodon, ha víz éri.

A kezed nyoma a tarkómon maradt.

Jobban sajnálom magam, mint bármikor máskor, és megpróbálom szaporítani a frissen hajtó bánatot.

Ha kellőképp táplálsz, lassan mindenén áthatoló gyökeret ereszt, cserépbbe ültetheted ajándékként, hogy mindenki lássa, mennyire szenvedünk.

Az elviteles dobozok fedelei alatt különböző színekben virágzik a penész.

Megtanultuk, hogy a városok felett halványabb a sarkcsillag, és csak távolról látszik a Göncölszékér.

Olyan környék ez, ahol a százszorszépek kiértékelik a szomszédokat a tavasz közeledtéről.

Egyszerűbb lenne boldognak lenni, de túl régóta virrasztasz önmagad felett, a gyásztól nem jut időd megszámlálni a falon futó repedéseket.

Leltárba vehetünk mindent, ami a miénk:

Egyenként az összes ősz hajszálainkat,

hogy hányszor érintetted meg a tarkóm,

és én hány pohár bort vettem el az asztal közepéről.

Egyre hangosabban, ütemesen zokog a székláb.

Estéknként a végtelenbe rohanó idegeneket nézem, hogy tudjam, eléri-e az utolsó menetrend szerinti járatot.

Csendben elmormolok egy imát az édesanyjukért,

(mondjuk a Mi Atyánkat, mert már csak azt ismerem)

aki ma is hiába várja őket haza.

A tulipánfám tegnap megfontolt lassúsággal bimbót bontott.

A kertek alján húzódó földút végére téged képzelek, hogy legyen miért valaha odaélnem.

Szotyí

A költözőmadarak ösztönösen indulnak dél felé, ha hűvösebbre fordul az idő.

Nincs erejük megkérdőjelezni a napnyugták gyakoriságát, mikor hosszabbodnak az éjszakák.

A nyári hónapokban szárnyukra telepedett port és a fiókákat már megtanulták elviselni,

hogy a tél közeledtével hátrahagyhassanak mindent, ami valaha számított:

Külön figyelmen kívül hagyva a szerelmünket, ahogy ott hever szétszórva, mint valami szotyí a hó tetején.

Izsák

sörösdobozokat görget az üres szél
ez olyan részegség, amitől nem tudod az utat hazafelé
megköszönöd a kőkerítésnek hogy még áll
talapzata környékén gyűlnek a könnyek
tűzcsapok tövében olyan szerelmeket siratsz
amik sosem voltak a tiéd

a csikkek a tócsában az arcod vonásaiként rendeződnek sorba
az aszfalt repedéseit átugrod és háromszor kopogsz fafelületen
de ennél szerencsétlenebb már úgysem lehetsz

különböző üvegtárgyak csillognak az utad közepén
vasrácsok szorulnak fatörzsekre
más-más szerelmeket mosol egybe
hogy megértsd a tuják susogásánál nagyobb erőket

ez a maszatolás semmire sem való
a panelablakok pupillája szűkül
már nem láthatják merre jársz
hogy nézel a magas gyaloghídra

a felnőtt ágykeret ívesen hajlik meg a teendők súlya alatt
a pohár víz a szekrény szélén megszokott már téged
úgy fekszel ott mintha nem ismernél holnapot

egy párhuzamos oltáron áldozod fel magad:

álmodban részegen melletted sétál